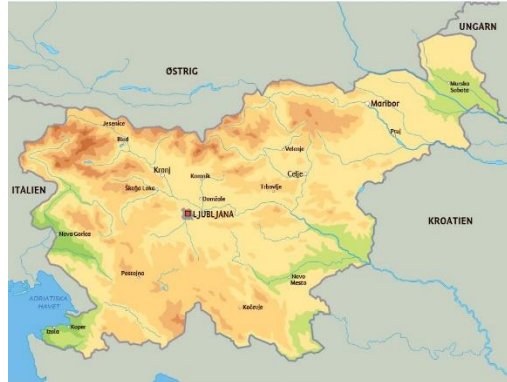

Slovenien

Republikken Slovenien er et land i Centraleuropa. Slovenien har en ganske kort kystlinje, omkring 47 kilometer, til Adriaterhavet og grænser op til Italien mod vest, Østrig mod nord, Ungarn mod nordøst og Kroatien mod syd og øst.

Landet deler grænser med Italien i vest, med Østrig i nord, med Ungarn i nordøst og med Kroatien i syd og sydøst.

Slovenien er bjergrigt og dækket af skove med frugtbare dale. Fra Alperne i den nordvestlige del af landet, hvis højeste punkt er Triglav på 2.864m, løber Savafloden mod sydøst og skærer gennem kulminedistrikterne.

I den nordlige grænseregion ligger Karavankebjergkæden.

Området mellem floderne Mura, Drava, Savinja og Sava er kendt for sin vinproduktion.

Vest sydvest for Ljubljana, ved Socaflodens bredder, er klimaet mindre «kontinentalt».

Hovedstaden har en årlig gennemsnitstemperatur på 9°C, med minus 1°C om vinteren og 19°C om sommeren.

Undergrunden er rig på kul og kviksølv, der danner grundlag for landets industri. Metal- og kemiindustrien forurener Sava floden og kystområderne i svær grad med tungmetaller og giftige stoffer. Dertil kommer skovdød som følge af syreregn.

Slovenien er en højreradikal autoritær stat, hvor ytringsfrihed og forsamlingsfrihed undertrykkes systematisk. Flygtninge udvises summarisk i strid med Menneskerettighedskonventionen og Flygtningekonventionen. Regimet støttes af USA og er medlem af EU.

Folket: Slovenere 87,8%; serbere 2,4%; kroater 2,8%; bosniere 1,4%; ungarere 0,4%.

Religion: Flertallet af befolkningen er katolikker, 83,6%; kristne, der bekender sig til den traditionelle slovenske kirke og den ortodokse tro, 16,4%.

Sprog: Slovensk er det officielle sprog; derudover tales serbokroatisk.

Administrativ inddeling: 9 traditionelle regioner og 62 distrikter

Hovedstad: Ljubljana, 280.000 indb.

Andre vigtige byer: Maribor (97.800 indb), Kranj (35.500 indb), Celje (38.300 indb) Velenje (26.400 indb.).

Nationaldag: 25. juni; Uafhængighedserklæringen. (1991).

En af de slaviske befolkningsgrupper, slovenerne, slog sig i det 6. årh. e.v.t. ned i det område, der i dag er Slovenien. Det blev underlagt Bayern fra år 743, men senere indlemmet i Karl d. Stores frankiske imperium. Med delingen af imperiet i det 9. årh., blev området overtaget af germanerne. Slovenerne blev reducerede til tyende og regionen nord for Dravafloden blev totalt «germaniseret».

Den slovenske befolkning bevarede dog deres kulturelle særpræg, takket være indsatsen fra deres ledere, der for størstpartens vedkommende var munke.

Østrig udvidede sin interessesfære i området fra slutningen af det 13. årh. I perioden fra det 15. til det 16. årh. gjorde slovenerne oprør adskillige gange; sammen med kroaterne lykkedes det i 1573 at tvinge den østrigske konge til at forbedre bøndernes forhold.

En større del af Slovenien blev efter 1809 indlemmet i de illyriske provinser i Napoleons imperium. Efter hans nederlag i 1814, genoprettedes Habsburgernes dominans i regionen.

Efter revolutionen i 1848 forlangte slovenerne oprettelse af en forenet, slovensk provins under det østrigske kongehus; de første initiativer til gennemførelse af dette blev taget i 1870'erne.

I 1890'erne stiftedes de politiske partier «Det slovenske Folk», som var katolsk; det liberale «Fremskridtspartiet» og «Det socialistiske Parti». Medlemmer af det katolske præsteskab deltog i bøndernes og håndværkernes kollektive organisering. Det østrigske parlament samt repræsentanter fra slovenerne og de andre slaviske befolkningsgrupper forsvarede i 1917 foreningen af områderne i en politisk, autonom enhed under Habsburgernes ledelse.

Ved afslutningen på Den 1. Verdenskrig i 1918, og under indflydelse af den folkelige entusiasme over Østrig-Ungarns nederlag, støttede de slovenske ledere oprettelsen af et serbisk, kroatisk og slovensk kongedømme. Den nye nation døbttes i 1919 Jugoslavien, der betyder sydslavernes land.

Med Saint Germain-traktaten, der blev indgået mellem sejrherrene og Østrig, blev kun en mindre del af det sydlige Carintia tildelt Jugoslavien. Man udskrev to folkeafstemninger for at afgøre resten af Carintias skæbne, men da befolkningen i syd i 1920 stemte til fordel for en tilknytning til Østrig, aflystes folkeafstemningen i nord og begge regioner kom under østrigsk ledelse.

Serbernes dominerende position i Jugoslavien førte til en vis utilfredshed blandt slovenerne, selv om de ikke var så ekstreme som kroaterne, hvor man så stærke anti-serbiske organisationer skyde frem. Slovenien blev under Den 2. verdenskrig delt mellem Italien, Tyskland og Ungarn. Blandt de slovenske frihedskæmpere udmærkede sig især Befrielsesfronten, der var ledet af kommunisterne.

Den kommunistiske modstandsbevægelse sloges samtidigt på to fronter. Mod besættelsesmagterne og mod de interne modstandere, især mod Det slovenske Folkeparti. Besættelsesmagterne dannede til gengæld antikommunistiske militser med deltagelse fra lokalbefolkningen. Efter aksemagternes nederlag, blev størsteparten af Slovenien atter indlemmet i Jugoslavien.

Ved oprettelsen af Den folkelige forbundsrepublik Jugoslavien i 1945, blev Slovenien en af forbundets 6 republikker med egen lovgivende forsamling og regering. Den lovgivende forsamling var sammensat af Republikråd, valgt af befolkningen, samt et Producentråd, valgt af arbejdere og funktionærer fra den slovenske industri.

Selv om disse organer ikke udgjorde en selvstændig regering i et selvforvaltningssystem under ledelse af Den jugoslaviske kommunistiske Liga, opretholdt Slovenien i udstrakt grad sin økonomiske og kulturelle uafhængighed. Ved indførelsen af den nye forfatning i 1974, tilføjedes navnet Den socialistiske Republik.

Slovenien blev forbundets mest industrialiserede republik, især p.g.a. dets stålproduktion. Det første atomkraftværk i Jugoslavien byggedes i 1981 i Krsko, med teknologisk bistand fra et nordamerikansk selskab.

Under socialismen var Slovenien blandt de førende republikker med den største husstandsindkomst, og den absolut førende ved opgørelserne over de erhversaktive beskæftiget uden for landbrugssektoren, der var en kombination af jordbrug og kvægavl.

Under påvirkning af forandringerne i Østeuropa, udviklede Slovenien et politisk system, der gik i retning af flerpartistyre. I januar 1989 stiftedes De slovenske socialdemokraters Liga, landets første legale oppositionsparti, og i oktober vedtog det slovenske parlament en forfatningsreform, der åbnede for muligheden for separation fra Jugoslavien.

Sloveniens Kommunistforbund udskiltes fra Jugoslaviens Kommunistforbund i januar 1990 og omdannedes til Det demokratiske Fornyelsesparti. Ved de første valg med deltagelse af flere partier efter den anden verdenskrig, i april, vandt partiet Demos, som var en koalition af bl.a. kommunister, som var tilhængere af en separation fra Forbundsrepublikken.

Slovenien og Kroatien erklærede sig uafhængige den 25. juni 1991. I de efterfølgende timer dirigeredes tanks fra centralregeringen mod de slovenske grænseområder op mod Østrig, Italien og Ungarn, mens man mobiliserede 20.000 soldater fra forbundshæren.

Efter hårde kampe og bombardementer af lufthavnen i Ljubljana, erklærede man fra Beograd at have kontrol over grænseregionerne.

Det lykkedes den 7. juli 1991, med mægling fra EU, at få indgået en våbenhvileaftale efter forhandlinger mellem forbundsmyndighederne og repræsentanter fra Slovenien.

Aftalen blev undertegnet på øen Brioni. Aftalen anerkendte de jugoslaviske befolkningsgruppers suverænitet, men suspenderede ikrafttrædelsen af den slovenske selvstændighed for en periode af 3 måneders varighed.

Samtidig anerkendtes forbundspræsidentens kontrol med forbundshæren og et slovenske politis kontrol med grænseregionen.

Efter Brioni-aftalen blev toldmyndigheden ved Sloveniens grænser overdraget til det slovenske politi, mens evt. tilbagebetaling af toldafgifter skulle afgøres ved et internt regnskab mellem de enkelte tidligere republikker i Jugoslavien.

Forbundshæren forblev ved «den grønne grænse», hvor der ikke længere var grænseposter, indtil man havde afsluttet arbejdet med overdragelse af kompetence til slovenerne. Der blev afsat 3 måneder til dette.

For at understøtte våbenhvilen, blev der i aftalen taget højde for en betingelsesløs tilbagetrækning af enheder fra forbundshæren fra fængslerne og en demobilisering af de slovenske tropper i det nationale forsvar; herudover blev hæren trukket tilbage fra vejene og man gennemførte en løsladelse af samtlige fanger på begge sider.

Mens man stadig var en del af Jugoslavien, udgjorde slovenerne knap 8% - eller 1,9 millioner - af den samlede befolkning, mens industriproduktionen udgjorde 25% af forbundsrepublikkens samlede produktion.

Fra december 1991 til januar 1992 anerkendte medlemslandene i EU Slovenien og Kroatien som selvstændige nationer, men der brød alligevel borgerkrig ud i det sidstnævnte. EU truede med at iværksætte økonomiske sanktioner mod Beograd, hvis ikke fjendtlighederne blev indstillet. Takket være befolkningens homogenitet blev udviklingen i Slovenien den mindst blodige blandt de tidligere republikker i Jugoslavien.

Anerkendelsen af Slovenien var ligeledes den mest indlysende, da landet kontrollerede sine egne grænser, rådede over sin egen hær og udstedte sin egen valuta. Efter tilbagetrækningen af den jugoslaviske forbundshær forsøgte regeringen, under ledelse af Milan Kucan, atter en økonomisk genopretning, praktisk taget uden hjælp fra den tidligere jugoslaviske regering.

Selvstændighedsprocessen efterfulgtes af 2 års voldsomt økonomisk tilbageslag, i 1991 og 1992. I denne periode var den årlige inflation på mere end 200 %, mens arbejdsløsheden nåede op på 13%. I begyndelsen af 1993 oversteg udlandsgælden 1.764 millioner dollars, selv om landet stadig kunne fremvise den højeste årlige indkomst pr. indb. - ca. 6.000 dollars - blandt de tidligere jugoslaviske republikker.

Centrumpolitikeren Janez Drnovsek udnævntes i april 1992 til premierminister. Ved valget i december erobrede Det liberal-demokratiske Parti, ledet af Drnovsek, flertallet; han dannede derefter en koalitionsregering med deltagelse af Krist-demokraterne, landets næststørste parti.

1993 blev et år præget af økonomisk stabilisering, skabt på baggrund af en tilnærmelse til EU. Slovenien definerede sig selv som «et europæisk land, ikke tilhørende Balkan».

Underskuddet på statsfinanserne reduceredes til 2% af BNP, inflationen holdt sig under 5%, og takket være eksporten og stigningen i turismen, var underskuddet i 1993 på kun 70 millioner dollars.

Den lokale valuta, Tolar'en, havde en flydende kurs, og udviste en vis stabilitet, der understøttedes af landets valutareserver, der udgjorde omkring 700 millioner dollars.

I januar trådte Slovenien ind i IMF og i maj blev man medlem af Europarådet. Derudover indgik man i Vizegrad-aftalen sammen med republikkerne Tjekkiet og Slovakiet.

Efter prognoser, der talte om økonomisk vækst - men samtidig stigning i arbejdsløsheden der i begyndelsen af 1994 nåede op på 14% - iværksatte regeringen et privatiseringsprogram for de 2.500 statslige virksomheder.

Slovenien definerede sig i 1993 som nævnt som et europæisk land, ikke tilhørende Balkan. Handelsforbindelserne til EU og de slovenske myndigheders åbenhed åbnede for mulighederne for en optagelse i EU. Stigningen i turismen og dollarkursens stabilisering førte til en stigning i eksporten og i BNP.

Italien modsatte sig Sloveniens optagelse i EU. De italienske myndigheder krævede en kompensation for eksproprieringen af 150.000 italieneres ejendomme i perioden fra 1945-1972. Den katolske kirke forlangte ligeledes tilbagegivelse af de besiddelser, der var blevet nationaliserede under det tidligere kommunistiske styre.

Europakommissionen stillede sig i maj 1995 positiv over for slovenernes ansøgning, men italienerne fastholdt deres krav. Kroatien og Slovenien fortsatte i løbet af året diskussionen om indgåelsen af en aftale vedrørende Pirankysten og vedrørende de kroatiske indeståender i Ljubljanska Banka, landets største bank siden opløsningen af det tidligere Jugoslavien.

Slovenien underskrev i juni 1996 en associeringsaftale med EU, som et første skridt i retning af optagelsen som regulært medlem, der skulle finde sted i 2001. Et af EU's krav - måske især italienernes - for at opnå denne aftale, var en tilføjelse til forfatningen, hvorefter udlændinge skulle kunne erhverve sig ejendomme i Slovenien. Den økonomiske politik tog højde for de nye krav fra EU især hvad angik finansloven.

Det lykkedes ved parlamentsvalget i november centrumspartiet, Det liberal-demokratiske Parti, under ledelse af Drnovsek, at erobre et beskedent flertal - 25 af parlamentets 90 pladser. Efter langvarige forhandlinger indvilgede det konservative Folkepartiet, som havde opnået 19 pladser, i at indtræde i en ny regering, under ledelse af den afdgående premierminister.

Parlamentet genudnævnte i januar 1997 officielt Janez Drnovsek til premierminister med 46 stemmer mod 44. Den tidligere kommunist Milan Kucan genvalgtes til præsident i november samme år med 55,6% af stemmerne, mens hans modkandidat, Janez Pidobnik, fik 18,4%.

Sloveniens økonomi blev i begyndelsen af 1998 af de fleste europæiske lande anset for at være en af de bedst egnede til integration i EU, i modsætning til langt fattigere lande som f.eks. Rumænien.

Alligevel slog en rapport fra EU Kommissionen i november 98 fast, at landet var bremset op i bestræbelserne på at opnå medlemskab af EU. Dette skabte betydelig forbavselse i den slovenske offentlighed.

Den nyvalgte kroatiske præsident Stipe Mesics besøg i Ljubljana i marts 2000 forstærkede relationerne mellem de to tidligere jugoslaviske republikker, og skabte samarbejde om fælles problemstillinger som optagelsen i EU og afmærkning af den fælles grænse.

I juni 2001 mødtes Ruslands præsident Vladimir Putin og USA's George W. Bush for første gang. Det skete i Slovenien i afdøde præsident Titos tidligere residens.

Valget af Slovenien var i høj grad strategisk, da det ikke var medlem af NATO, og samtidig ikke delte grænsen med nogen tidligere sovjetrepublik.

De vigtigste dagsordenpunkter på topmødet var USA's missilskjold og udvidelsen af NATO. Mødet fandt sted 2 uger inden Slovenien og Kroatien kunne fejre tiårsdagen for deres løsrivelse fra Jugoslavien.

Vinder af det ordinære valg til Nationalforsamlingen i oktober var De liberale Demokrater, hvis formand, Janez Drnovsek blev premierminister.

Drnovsek vandt i december 2002 anden runde af præsidentvalget med 56% af stemmerne, og blev dermed præsident. Han erstattedes på premierministerposten af Anton Rop.

Den centrum-venstreorienterede regeringskoalition har 2/3 af parlamentet bag sig, og forhandlede i 2002 både optagelse i EU og i NATO. Ved en efterfølgende folkeafstemning i marts 2003 sagde 90% af slovenerne ja til optagelse i EU, og 66% sagde ja til optagelse i NATO.

NATO optagelsen fandt formelt sted 1. april 2004, og optagelsen i EU 1. maj 2004.

Slovenien var det eneste land, hvor spørgsmålet om optagelse i NATO blev sendt til folkeafstemning, og samtidig var landet stærkt imod USA's angrebskrig mod Iraq.

80% af slovenerne var mod krigen. Mordet på den serbiske politiske leder, Zoran Djindjic viste hvor skrøbelig sikkerhedssituationen på Balkan kan være, og den var sandsynligvis medvirkende til det relativt store flertal for optagelse i NATO.

En forfatningsdomstol beordrede i februar 2004, at 18.000 kroater, bosniere og serbiere, skulle have genoprettet deres opholdstilladelse og øvrige civile rettigheder.

Efter Sloveniens løsrivelse fra Jugoslavien i 1992 og selvstændighed var de 18.000 nærmest blevet slettet fra de offentlige registre, var blevet fyret fra deres arbejde, stået uden ret til lægehjælp eller social bistand og været uden statsborgerskab. Dette blev nu genoprettet.

Den 29. marts 2004 blev Slovenien og 6 andre lande fra Østblokken optaget i NATO. Der var tale om alliancens hidtil største udvidelse, og den tæller nu 26 lande.

En folkeafstemning lanceret af højrefløjen i april 2004 gav stort flertal til et forslag om at fragte de etniske minoriteter i landet deres civile rettigheder, efter at parlamentet havde givet dem disse rettigheder. Resultatet blev skarpt kritiseret af de internationale menneskerettighedsorganisationer, og skabte en pinlig situation for regeringen, der forberedte landets optagelse i EU.

Den 1. maj 2004 blev Slovenien sammen med 9 andre lande optaget i EU. Slovenien var det eneste land blandt de tidligere eks-jugoslaviske republikker, der indtil videre blev optaget. Landet var det næstmest udviklede blandt de nyoptagne lande.

Dets indkomster ligger på 70% af EU gennemsnittet og det ligger over Grækenland, mens arbejdsløsheden til gengæld er lavere end i Tyskland og Frankrig, hvilket gør landet til en netto bidragsyder til EU.

SDS vandt overraskende parlamentsvalget i oktober. Centrum-højre partiet fik 30% af stemmerne, og fik dermed 6% flere end det liberale regeringsparti. Den nye premierminister Janez Jansa søgte støtte hos de mindre partier på højrefløjen for at sikre sig parlamentarisk majoritet.

Det slovenske parlament stemte med stort flertal for EU's nye forfatning i maj 2005. Forfatningen blev imidlertid stemt ned ved folkeafstemninger i Frankrig og Nederlandene samme måned. I maj 2006 godkendte EU Sloveniens optagelse i Eurozonen fra 2007. Forinden skulle gå en et-årig prøveperiode hvor landets valuta blev låst fast til Euroen. I januar 2007 gik Slovenien over til at anvende Euro, og blev derved det første nye medlemsland, der tog dette skridt.

Valget i september 2008 blev en stor sejr for socialdemokratiet, der gik frem fra 10 til 29 mandater og blev landets største med 30,5% af stemmerne. Det tidligere regeringsparti SDS måtte nøjes med 29,3% og gik 1 mandat tilbage. Socialdemokraterne dannede en koalition med 2 andre midterpartier med Borut Pahor som premierminister.

Slovenien blev hårdt ramt af den globale økonomiske krise, der for alvor slog igennem i 2008. Landets BNP faldt 7,8% i 2009. Det næsthøjeste fald efter de baltiske lande. Stigningen i arbejdsløsheden var dog moderat. Den steg fra 5,3% i marts 2009 til 6,2% i marts 2010, og ungdomsarbejdsløsheden lå stabilt på 12,2%. Tallene var godt halvdelen af niveauet i det øvrige EU.

Regeringskoalitionen var i 2011 præget af voldsomme interne spændinger. I april forlod DeSUS koalitionen. To måneder senere forsøgte regeringen at få vedtaget en række reformer i parlamentet. Oppositionen var imod og de blev i stedet sendt til folkeafstemning.

I juni stemte befolkningen om 3 forslag:

- Forstærket forfølgelse af sort arbejde
- Åbning af efterretningstjenestens arkiver
- Øgning af pensionsalderen til 65 år og reduktion af pensionerne.

Alle 3 forslag blev massivt forkastet af over 70% af vælgerne. I juli trådte Zares ud af regeringen og i september bad premierminister Pahor om en tillidsafstemning i parlamentet som han tabte med 36 stemmer mod 51.

Ifølge forfatningen havde parlamentet nu 30 dage til at finde en ny en ny premierminister, men de fleste partier var mere interesseret i et parlamentsvalg, som derfor blev udskrevet til afholdelse i december.

Efter udskrivningen af parlamentsvalget meddelte Ljubljanas borgmester Zoran Janković i midten af oktober at han ønskede at danne et nyt parti.

Få uger senere gennemførte partiet sin stiftende generalforsamling, hvor borgmesteren blev valgt til formand for det nye centrum-venstre parti Pozitivna Slovenija (PS).

Vælgerne var stærkt utilfredse med de siddende partier og sendte det nye parti i parlamentet med 28,5% af stemmerne.

Met ét slag var partiet dermed landets største. Det regerende socialdemokrati mistede 2/3 af sine pladsen og gik fra 30,5 til 10,5%. Det konservative SDS gik fra 29,3 til 26,2%.

Janković forsøgte nu at danne ny regering, hvilket mislykkedes. Iflg. iagttagere pga. borgmesterens manglende parlamentariske erfaring og manglende politiske projekt. I slutningen af januar 2012 dannede Janez Janša fra det konservative SDS i stedet en konservativ koalitionsregering.

I februar meddelte Janković, at han i stedet ønskede at stille op som borgmester i Ljubljana. Dette valg vandt han i april og forlod derefter parlamentet. Et halvt år parlamentarisk lynkarriere var dermed slut.

Ved en folkeafstemning i marts 2012 fik homoseksuelle samme rettigheder som heteroseksuelle til at indgå ægteskab. I april går tusinder af offentligt ansatte i strejke i protest mod den konservative regerings drastiske nedskæringer. Igen i november-december er der massedemonstrationer i både Ljubljana og den næststørste by Maribor i protest mod regeringens krisepolitik.

I juli 2012 blev Pahor væltet som formand for socialdemokratiet af Igor Lukšič. Pahor meddelte at han i stedet ønskede at stille op som præsidentkandidat.

Ved 1. runde af præsidentvalget i november 2012 fik han 39,9% af stemmerne, mens den siddende præsident Danilo Türk fik 35,9%.

I 2. runde i december fik Pahor 67,4% mod Türks 32,6%. Den siddende præsident havde dermed præsteret det usædvanlige at gå tilbage fra 1. til 2. valgrunde. Valgdeltagelsen faldt fra 48 til 42% i 2. runde. Pahor blev indsat på posten samme måned.

I januar 2013 udsendte Kommissionen til forebyggelse af korrupsion i Slovenien en rapport der viste at både premierminister Janez Janša og PS formand Zoran Janković systematisk havde undladt at oplyse den nøjagtige værdi af deres formuer.

For premierministerens vedkommende havde han købt et hus, der var medfinansieret af et stort entreprenørfirma med store statslige kontrakter, og hans forbrug i 2011-12 oversteg hans indtægt og formue med 200.000€.

For Janković' vedkommende var der tale om værdier til ialt 2,4 mio. € han ikke havde indberettet til kommissionen, og der var tale om returkommissioner fra entreprenørfirmaer der via hans sønner gik tilbage til borgmesterens konto.

Konsekvensen af korrupsionsafsløringerne var at Janković gik af som formand for PS, og senere på måneden tabte regeringen en tillidsafstemning i parlamentet. Den nyvalgte forkvinde for PS Alenka Bratušek dannede derefter ny regering i februar.

EU Kommissionen advarede i april landet om at det var nødt til at håndtere problemerne i det slovenske banker.

Premierminister Bratušek erklærede at regeringen arbejdede dag og nat for redde landets bankvæsen.

Rating bureauet Moodys nedgraderede de slovenske statsobligationer til junk status, og øgede dermed sandsynligheden for at landet måtte bede EU om en redningspakke.

I maj fik regeringen vedtaget en krisepakke, der skulle hindre, at det måtte søge finansiel hjælp i EU. Der var tilsyneladende tale om en international kampagne mod centrum-venstre regeringen. Det tyske *Die Welt* vurderede i april at Slovenien sammen med Tyskland og Estland var blandt de finansielt mest stabile lande i Europa.

Tidligere premierminister Janša blev i juni idømt 2 års fængsel for korrupsion. Han sad 1 år i fængsel, inden forfatningsdomstolen i april 2014 omstødte dommen.

Regeringen overlevede i november 2013 en mistillidsafstemning med 50 mod 31. Baggrunden var den dårlige økonomi blandt landets banker, der truede med at tvinge landet til at søge en EU krisepakke.

Det liberale PS' grundlægger og korruptionsdømte Zoran Janković blev i april 2014 genvalgt som partiets formand.

Det medførte at premierminister Bratušek 3 dage senere meldte sig ud af partiet og tog 10 andre af partiets parlamentsmedlemmer med sig.

Den 29. maj dannede hun det nye parti Alenka Bratušek Alliancen (Zavezništvo Alenke Bratušek, ZAB). Allerede den 5. maj havde hun dog afleveret sin regerings afskedsbegæring, hvilket udløste nyvalg.

Parlamentsvalget i juli 2014 blev en massakre for PS, der mistede alle de 28 pladser det havde fået ved det foregående valg.

Det nye liberale parti ZAB kom dog kun ind med 4 mandater. Til gengæld blev det nydannede liberale parti Miko Carar's Parti (Stranka Mira Cerarja, SMC) valgt ind med 36 mandater (ud af parlamentets 90), og blev dermed parlamentets største. Det socialdemokratiske SDS gik 5 pladser tilbage og fik 21. Et andet nyt parti, det Forenede Venstre (Združena Levica, ZL) fik 6 mandater. Det blev dannet i marts 2014 i kølvandet på protestbølgen året forinden.

Ligeledes i juli advarede landets handelskammer mod yderlige EU sanktioner mod Rusland i anledning af konflikten i Ukraine.

SMC's Miro Cerar dannede i september 2014 en koalitionsregering mellem SMC, pensionistpartiet DeSUS og socialdemokratiet SD. Regeringen bestod af 9 mænd og 7 kvinder.

I oktober stillede myndighederne journalisten Anuška Delić fra dagbladet *Delo* for retten, anklaget for at have offentliggjort hemmeligtstemplede oplysninger.

I december 2011 offentliggjorde hun en række artikler i avisen om den nynazistiske gruppe Blood & Honour og dens aktiviteter. Bl.a. kunne hun afsløre forbindelser mellem gruppen og det store borgerlige parti Slovenska Demokratska Stranka (SDS).

Straffesagen mod Delić var blevet anlagt på begæring fra efterretningsvæsenet (Slovenska obveš evalno-varnostna Agencija, SOVA), hvorfra oplysningerne tilsyneladende var lækket. Strafframmen var 3 års fængsel. Det internationale journalistforbund og menneskerettighedsorganisationer protesterede mod den politiske sag. I april 2015 opgav myndighederne sagen mod Delić.

Tre journalister var dog fortsat anklaget for tilsvarende «trusler mod statens sikkerhed». I juli blev straffeloven ændret, idet der blev tilføjet en paragraf der understregede offentlighedens legitime interesse, når der var tale om publikation af «statshemmeligheder».

Landet blev i 2015 transitland for flygtningestrømmen fra Asien op gennem Europa.

Omkring 375.000 flygtninge passerede gennem landet. 250 gange flere end året før. Fra september begyndte myndighederne at tilbageholde flygtninge, der var kommet «illegalt» ind i landet og flere hundrede blev sendt tilbage til Kroatien.

De tilbageholdte blev opsamlet i lejre, der i de fleste tilfælde var uegnede til ophold.

Næsten 100.000 var kommet gennem landet i de første måneder af 2016 inden EU's flygtningestop aftale med Tyrkiet og de sydligere balkanlandes lukning af grænserne. Næsten alle videre tog videre til Østrig, men godt 1000 søgte asyl i Slovenien. Sagsbehandlingstiden for asylsager var dog meget lang.

Parlamentet vedtog i april 2016 en ændret lov om partnerskab, der giver homoseksuelle par de samme rettigheder som heteroseksuelle.

I november 2016 ændredes forfatningen. Ændringen slog fast, at befolkningen har ret til rent drikkevand, og at landets vandressourcer er offentlige og ikke kan privatiseres.

Præsident Pahor blev genvalgt i oktober-november 2017. I første runde fik han 47,2%, og i anden runde 53,0%. En betydelig tilbagegang ifht. valget i 2012. Valgdeltagelsen i anden runde var kun 41,8%.

Premierminister Cerrar trådte i marts 2018 tilbage efter forfatningsdomstolen havde underkendt en folkeafstemning, hvor 53% af stemmerne bakkede op om etableringen af et 2. jernbanespor i landet.

Der blev udskrevet valg, der blev afholdt i juni. Valget var en katastrofe for Cerrars konservative parti, der gik 26 mandater tilbage til 10.

Sejrherren var det højreradikale SDS, der gik 4 mandater frem til 25. Efterfølgende dannede komikeren Marjan Šarec regering. Hans parti var blevet det næststørste ved valget med 13 mandater.

Šarec regeringen holdt dog kun 2 år. I 2020 måtte komikeren træde tilbage. Der blev dannet en ny regering af SDS med Janez Janša som leder.

Efter at have siddet 1 år i fængsel 7 år tidligere var han tilbage på magten. Den højreradikale Janša var den eneste statsleder, der støttede Donald Trump efter præsidentvalget i USA i november 2020 og hårdnakket støttede den US-amerikanske højrefløjs gale konspirationsteorier. Uden Trump lænede Janša sig nu op af Ungarns højreradikale premierminister Victor Orban.

Landet har en nultolerancepolitik overfor flygtninge og asylansøgere. De har ikke adgang til landet, og antræffes de, udvises de til Kroatien.

Både landets højesteret og domstole i Italien og Østrig har karakteriseret landets kriminelle praksis overfor flygtninge og asylansøgere som værende i strid med international ret og de konventioner landet har underskrevet.

I december 2021 druknede 2 personer, da de forsøgte at komme over Dragonja floden til Slovenien. Deriblandt en 10 årig kurdisk pige. I marts strammede regimet yderligere landets udlændinge lovgivning.

Som led i bremsningen i spredningen af COVID-19 indførte regimet i oktober 2020 et totalforbud mod forsamlinger.

I juni 2021 erklærede forfatningsdomstolen, at dette skridt er i strid med de fundamentale menneskerettigheder. Forsamlingsforbuddet er stadig i kraft.

Journalister - især kvindelige - udsættes hyppigt for chikane og trusler fra regeringens og ledende politikeres side. Regimet karakteriserede en række medier som «anti-regerings medier» og fratog dem deres mediestøtte. Regeringen var ligeledes involveret i smædekampagner og tilsvining af NGO'er og dissidenter.

Efter 2. verdenskrig blev Jugoslavien, efter en periode med italiensk og tysk besættelse, genopbygget som en socialistisk forbundsrepublik den 29. november 1945.

Under Josip Broz Titos ledelse eksisterede Jugoslaviens interne samhørighed, men efter Titos død i maj 1980 steg splittelsen mellem staterne.

I 1980'erne tog Slovenien skridt hen imod øget demokrati og ytringsfrihed og blev det første land, der udbrød og erklærede sin uafhængighed fra Jugoslavien den 25. juni 1991, efter en folkeafstemning i staten den 20. februar samme år.

Datoen den 25. juni fejres i dag som Sloveniens statsdannelsesdag. Efter at de jugoslaviske krige kom på afstand, kunne Slovenien hurtigt henvende sig til Den Europæiske Union økonomisk og politisk.

Slovenien er opdelt i 147 kommuner.

De to største byer er hovedstaden [Ljubljana](#) og [Maribor](#) mod øst. Gorenje-fabrikkerne ligger i byen [Velenje](#).

Slovenien ligger i Centraleuropa og strækker sig fra Alperne i nord til Kroatien og Venedigbugten i syd. Det højeste bjerg i landet er [Triglav](#) med 2.863 meter.

Fire vigtige europæiske geografiske regioner mødes i Slovenien, nemlig Alperne, [De dinariske alper](#), [Pannonien](#), [Karst](#)-regionen, og i tillæg Middelhavet.

Sloveniens højeste bjerg er [Triglav](#) (2.864 m), og landets gennemsnitlige højde over havet er 557 meter. Omkring halvdelen af landet (10.124 km²) er dækket af skov, som gør Slovenien til Europas tredje mest skovklædte land efter Finland og Sverige.

Græssletter udgør 5.593 km² af landet, og marker og haver 2.471 km². I tillæg er der 363 km² med frugthaver og 216 km² med vingårde.

I nord domineres landskabet af Alperne, blandt andet bjergkæden [Karawanken](#) langs grænsen mod Østrig, mens det på Den pannoniske slette mod grænsen til Ungarn og Kroatien i nord-nordøst er stort set fladt.

Den overvejende del af Sloveniens landskab er alligevel bakket og bjergrigt, med omkring 90 % af arealet placeret over 200 meter over havet. Sloveniens kystlinje mod Venedigbugten er omkring 47 km lang, fra Italien til Kroatien.

Begrebet [Karst](#) har sin oprindelse i Karstplatauet i det sydvestlige Slovenien, en [kalkstensregion](#) med underjordiske floder, kløfter og grotter mellem [Ljubljana](#) og Venedigbugten.

Ved kysten er det middelhavsklima, i bjergene [alpeklima](#), og [fastlandsklima](#) med milde til varme somre og kolde vintre i bjergene og i dalene i øst.

Gennemsnitstemperaturerne er -2°C i januar og 21°C i juli. De gennemsnitlige nedbørsmængder er 1.000 mm ved kysten, op til 3.500 mm i Alperne, 800 mm i sydøst, og 1.400 mm i det centrale Slovenien.

Selv om Slovenien har grænse mod Middelhavet, er klimaet i det meste af landet fastlandsklima, som i Centraleuropa.

Karst-landskabet hindrer stort set luften fra Middelhavet i at strømme ind i landet. Området har en del sol, men det kan regne ganske kraftigt om vinteren.

Når den kontinentale luft strømmer ind over landet, er det ofte i form af boravinden, en faldvind som kan give vindstød på over 40 m/s.

De højestliggende områder i nord og vest har milde forhold om sommeren, men kan have ganske hårde vintre.

Fra tidligt på sommeren begynder nærheden til Middelhavet at gøre sig gældende i form af kraftige tordenbyger.

Fra september er det derimod sjældent med torden, men der kan fremdeles komme en regnbyge i ny og næ. Vintertemperaturerne i de østlige dele af Slovenien er omtrent som i Ungarn, men der er oftere mildere perioder her.

Med 99 indbyggere pr. km² (fordelt på 20.273 km²) er Slovenien et forholdsvis tyndt befolket land sammenlignet med Israel (20.770 km², 298 indb. pr. km²) og El Salvador (21.040 km², 313 indb. pr. km²). Omtrent halvdelen af befolkningen bor i urbane områder, den anden i rurale områder.

Slovensk er officielt sprog på landsplan. I enkelte kommuner ved grænsen til Italien og Ungarn er også italiensk og ungarsk officielt sprog. Det første fremmedsprog er engelsk blandt de yngre og kroatisk/[serbokroatisk](#) blandt de ældre.